

Chương 2

Buổi Gặp Mặt

Viết nốt mấy chữ cuối cùng rồi nhấn nút lưu lại bản thảo, Diệp Hân Mạch xoay xoay sau gáy, tiếp theo nên viết cái gì đây? Nghĩ đến đoạn văn viết cho Tiểu Trà Trà, cô ngây cả người, hay là, mình cũng viết thể loại ấy nhỉ?

Chỉ là, tiểu thuyết tình cảm đối với con trai mà nói thì không đủ thu hút, đối với con gái thì chẳng thực tế chút nào. Tình cảm ời là tình cảm! Cô hiện đang cô đơn thế này, lấy đâu ra tình cảm mà viết chứ?

Lắc đầu cười, giờ mới phát hiện websites phía trên vừa đăng lên một thông báo: 12 giờ ngày mùng 1, công ty Lôi Đình tổ chức một buổi gặp mặt các tác giả, mong mọi người bớt chút thời gian tới dự.

Lại gặp mặt, nghĩ đến tự nhiên lại buồn rầu không thôi. Viết văn hơn hai năm, đây là hoạt động công ty Lôi Đình yêu cầu cô tham dự, mấy lần trước cô dùng đủ loại lý do qua loa tặc trách để trốn không đi. Nhưng lần này, không biết Trần Tự Vịnh sẽ dùng phương pháp gì để ép buộc mình đây?

Sam Thụ: tiểu Mạch, buổi gặp mặt lần này, cô có tới không?

Sam Thụ: tiểu Mạch, coi như tôi năn nỉ cô đó. Lần này cô mà không tới, tôi sẽ mất việc cho mà xem!!

Sam Thụ: tiểu Mạch, cô chỉ cần tới một lần thôi mà, tôi cam đoan sau này cô muốn tôi làm gì cũng ok. Được không?

Quả nhiên, Trần Tự Vịnh đã ở trong QQ lái nhái một đồng. Chớp chớp mắt, Hân Mạch kéo khung đối thoại cương quyết gõ hai chữ: Không đi.

Đột nhiên, tài khoản vốn đang màu xám lại sáng lên.

Sam Thụ: Này này, tiểu Mạch, tôi cuối cùng cũng bắt được cô rồi!

Sam Thụ: Đừng như vậy! Tiểu mạch, rất nhiều người mong được gặp cô mà.

Sinh hoạt 0322: Tôi không phải con khi.

Sam Thụ: Khả năng cô có bị so với con khi không còn chưa rõ nha!! Đúng rồi, tiểu Mạch tác phẩm tiếp theo của cô định viết về đề tài gì vậy?

Sinh hoạt 0322: nữ quyền.

Sam Thụ:... Tiểu Mạch cô muốn vứt bỏ tôi để đi theo nữ quyền sao?

Sam Thụ: Tiểu Mạch sao cô không thử viết tiểu thuyết tình cảm đi? Nếu không thì cứ tới buổi gặp mặt, biết đâu lại tìm được ý tưởng đó.

Trần Tự Vịnh không hổ là người đã hợp tác với cô hơn hai năm, gửi một phát liền trúng chỗ ngứa luôn. Diệp Hân Mạch không trả lời, ở trước máy tính

chống tay lên trán suy nghĩ. Viết tiểu thuyết tình cảm á, nhưng với những độc giả yêu cầu cảnh H, cô thật là hữu tâm vô lực, viết không được. Hix.

Muốn viết thì cũng được thôi, nhưng cô là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nên muốn viết được tiểu thuyết tình cảm, cần phải tìm một người để phối hợp. Chỉ là, tìm ai mới tốt đây? Ngày nào cũng trốn trong nhà hết viết tiểu thuyết lại chơi game, tìm đâu ra chứ ...

Ý kiến của Trần Tự Vịnh còn phải cân nhắc đã.

Đúng lúc cô còn đang suy tư, một tin nhắn được gửi tới, tiếp theo là cả một đồng tin nhắn khác liên tiếp thi nhau nhảy ra.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, anh có đây không?

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, tôi có chuyện muốn nói với anh! Lần trước anh giúp tôi viết văn, tôi đem đi gửi, sau đó có người của ban biên tập liên hệ với tôi!!

Tiểu Trà Trà: Anh ta nói muốn ký hợp đồng, nhưng văn không phải do tôi viết, nên không dám ký, anh ta lại nói nếu không ký thì tôi sẽ không được tới buổi gặp mặt lần này!!

Tiểu Trà Trà: anh ta còn bảo buổi gặp mặt lần này anh cũng tới!! Cho nên tôi liền ký, Mật Đại anh không giận chứ?

Sinh hoạt 0322: Không biết.

Đôi phương trầm mặc rất lâu, lâu đến mức Diệp Hân Mạch cho rằng cô nàng bị rớt mạng. Đến tận lúc Trần Tự Vịnh lại tiếp tục lè nhè bắt cô đến dự buổi gặp mặt, Tiểu Trà Trà rớt cục mới có phản ứng.

Tiểu Trà Trà: a a a a, Mật Đại đang trả lời tôi này!! Mật Đại anh đúng là người tốt nha!! Mật Đại anh sẽ tới buổi gặp mặt đúng không?

... Lược bỏ 3000 chữ không cần thiết....

Diệp Hân Mạch vỗ trán, đối phó với hai người này thật khiến cô đau hết cả đầu.

Tiểu Trà Trà: Mật Đại, anh đến nhé! Tôi rất muốn gặp anh.

Sinh hoạt 0322: Được.

Đôi phương lại trầm mặc, rớt cục cũng được yên tĩnh một chút. Diệp Hân Mạch khoe miệng giật giật, đối với sự ngẫu hứng của mình quả là không thể ngăn cản. Đúng như Trần Tự Vịnh đã nói, cô rất dễ tìm được cảm hứng, mỗi ngày ở nhà nhắm mắt làm liều, cũng viết ra được khối thứ hay ho. Nhiều lúc Trần Tự Vịnh rất muốn theo đường dây điện, chui vào máy tính của cô, xem xem liệu cô có phải người sao Hoả rơi xuống trái đất hay không...

Nhưng không có cơ hội, vì Diệp Hân Mạch đã logout với tốc độ ánh sáng, khiến anh ta và Tiểu Trà Trà phản ứng không kịp, tức giận không nói lên lời.

Mười ngày sau, Diệp Hân Mạch ở nhà nhàn nhã hết ăn lại ngủ, không hề biết rằng quyết định của mình lại khiến công ty Lôi Đình cùng những người yêu thích tiểu thuyết online hỗn loạn.

Mấy ngày trước, nhóm biên tập mỗi lần gặp nhau thường hỏi: “Hôm nay có bản thảo mới chưa?”. Giờ thì hỏi: “Còn mấy ngày nữa là tới buổi gặp mặt?”.

Trước kia, nhóm tác giả khi gặp nhau thường hỏi: “Hôm nay viết được bao nhiêu chữ?”. Bây giờ thì lại hứ: “Có đến buổi gặp mặt không?”

Trước kia, nhóm độc giả khi gặp nhau thường hỏi: ”Hôm nay có tin gì về Mật Đại không?”. Bây giờ thì chuyển thành: “Ai muốn đi chụp ảnh Mật Đại nào?”.

Cuối cùng cũng đến ngày gặp mặt. Diệp Hân Mạch là hồ nước nhỏ, cứ tĩnh lặng như tờ. Suy nghĩ về chủ đề cho tác phẩm mới một lần cuối, lại cân nhắc cả đêm, đến khi nhìn xuống góc màn hình mới thấy đã là 6h45 ngày mùng 1.

Nhớ ra mình còn phải đến tham dự buổi gặp mặt các tác giả... Diệp Hân Mạch gỡ gỡ mái tóc dài, quyết định tắm rửa một cái, ngủ thêm khoảng 1 tiếng rồi xuất phát.

Công viên nước thành phố S, một chiếc xe buýt đang an tĩnh chờ đợi. Khoảng hơn một trăm người trước ngực đeo thẻ tên, túm năm tụm ba tụ lại một chỗ tán gẫu.

“Mọi người nói xem, Mật Đại là người thế nào?”

“Theo thông tin đáng tin cậy, Mật Đại hôm nay sẽ tới!”

“Tôi cũng rất tò mò nha! Báu vật của Lôi Đình đó!”

“Đã 8h20 rồi, sao còn chưa thấy đâu!”

Đã 8h20, sao tiêu Mạch còn chưa tới vậy?

Trần Tự Vịnh nhăn nhó đi tới đi lui, hận không thể đem bà cô này đánh cho một trận. Nói cái gì mà sợ người ta làm phiền nên cương quyết cắt điện thoại bàn, lại bảo vì muốn tiết kiệm nên không mua di động. Giờ thì tốt rồi, làm sao mà liên lạc đây. Cô nàng này nghĩ mình đang sống trong xã hội nguyên thủy sao? Không hiểu bố mẹ cô làm thế nào để quản lý cô con gái này chứ?

Thời gian càng lúc càng gấp, 8h30 mọi người chuẩn bị xuất phát, Trần Tự Vịnh không ngừng nhìn đồng hồ, nhân viên cơ bản đã tề tựu đông đủ, thẻ tên chỉ còn lại hai cái, một cái đề tên Mật Đại, cái kia đề tên Hồ Hề Hề.

8h30 lên đường. Trần Tự Vịnh không cam tâm, cẩn thận đi theo nhóm tác giả leo lên xe, ai cũng nhìn mấy lượt, khiến hình tượng Sam Thụ đại nhân trong lòng mọi người bị đá kích một phen. Bất quá, những người khác cũng sốt ruột chẳng kém. Haizz! Gặp được Mật Đại cũng không dễ!!

Xe buýt công cộng xả một làn khói thật dài, gầm rú chuẩn bị rời đi, nhân viên lễ tân cúi đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị leo lên xe, đột nhiên nghe thấy một

giọng nói :”Xin hỏi, đây có phải điểm hẹn họp mặt tác giả của công ty Lôi Đình không?”

Nhân viên lễ tân ngẩng đầu lên, một cô gái tóc dài tới eo, khuôn mặt thanh tú, áo gió vàng nhạt khoác ngoài áo len màu đen, bên dưới mặc 1 chiếc quần bò đơn giản. Lễ tân nghiêng đầu nhìn gương mặt hơi tái có ý chờ đợi. Sau một hồi nhìn qua nhìn lại, chiếc xe hơi dịch chuyển, cô lễ tân mới giật mình, lấy lại tinh thần, đem thẻ tên Hồ Hề Hề đưa cho cô gái, túm lấy cô lôi tuột lên xe, miệng không ngừng căn nhắc: “Mau lên, sao cô tới muộn vậy chứ!!”

Cô gái kia nhìn bảng tên trên tay, phân vân không biết có nên nói với người đang kéo tay mình rằng mình không phải là Hồ Hề Hề... Đáng tiếc là đã bị cô ta kéo tới trước cửa xe, nhìn một xe toàn là nữ ngẫu nhiên xuất hiện nam giới tóc ngắn, Diệp Hân Mạch quyết định thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

Tìm một ghé còn trống để ngồi xuống, xe dần tăng tốc. Diệp Hân Mạch ngồi trên xe nhìn qua một lượt, quyết định nhắm mắt đi ngủ.

“Haiz... Mật Đại lại không tới sao!!”

“Không phải nghe biên tập Sam Thụ đại nhân nói là nhất định sẽ tới sao?”

“Lại bị cho leo cây rồi!”

“Có khi nào vì việc đột xuất mà không tới không?”

Diệp Hân Mạch cười thâm, nhân lúc mọi người đang bàn tán tranh thủ ngủ một giấc. Sau đó không lâu lại có cảm giác ai đó đang lay mình dậy. Mở mắt ra thì thấy bên cạnh có một cô gái nước da ngăm đen nhìn mình ngại ngùng nói: “Đến lúc xuống xe rồi.”

Hân Mạch vội vàng đứng lên nhường chỗ, chờ cho mọi người xuống gần hết mới chậm chạp theo sau .

“Tác giả số 123 tập trung tại chỗ này, số 456 tập trung chỗ tấm biển màu da cam bên kia ...”

Xuống xe chỉ nghe thấy một giọng nữ đang nói trong loa, cô hơi chột dạ, tác giả Hồ Hề Hề này là số bao nhiêu không biết?

Mắt thấy mọi người đề đã đứng vào vị trí, Diệp Hân Mạch cắn môi không biết phải làm thế nào.

“Sao cô vẫn chưa tập họp cùng mọi người?”. Bỗng dung, bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông. Quay đầu nhìn qua, một người mặc áo sơ mi màu hồng phanh cúc ngực làm lộ ra bộ ngực rắn chắc với đôi mắt mang theo ý cười đang nhìn cô.

Diệp Hân Mạch có chút không tự nhiên, liếm liếm môi: “Tôi quên mất mình là số bao nhiêu nên...”

“Ra là vậy....”. Người kia khẽ gật đầu, hơi nghiêng người, đưa mắt về phía một cô gái tóc dài gọn sóng, ghé miệng vào tai cô nói: “Cô thử hỏi cô ấy xem, đó là người phụ trách, có thể cô ấy biết đó!!”

Hơi thở của anh ta mang theo hơi ẩm phả tới, Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng lui về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Không có quan hệ gì mà lại ân cần, nhẹ nhàng thế không trộm cắp thì cũng có ý đồ không tốt. Giúp đỡ một chút thôi sao lại phải làm ra cái tư thế thân mật này. Người này nếu không phải nhân phẩm thấp kém thì cũng là kẻ phong lưu, tránh xa ra là tốt nhất.

“Cám ơn, tôi biết rồi.” Lịch sự nói một câu rồi nhanh chân bước về phía người quản lý, mới đi được vài bước bỗng có một người va vào cô, Hân Mạch vội đưa tay bám lấy đối phương, nhưng vẫn lao đảo vài bước mới đứng vững được.

“Thực xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý...” . Giọng nữ trong veo cuống quýt giải thích.

Diệp Hân Mạch nhíu mày, giờ mới nhìn rõ mình đang bám lấy một nữ sinh, gương mặt xinh xắn, toàn thân mặc toàn màu hồng, trên cổ buộc một chiếc khăn lụa, trang điểm đúng kiểu ngọt ngào mà giới trẻ đang thịnh hành.

“Không sao.”

“Thật chứ? Rất xin lỗi cô!” Nữ sinh thè lưỡi, gương mặt hồng hào có mấy vệt đỏ ửng.” Tôi đến muộn, cho nên mới vội vàng mà đụng vào cô, thật xin lỗi.”

Đến muộn? Chẳng lẽ cô ấy là Hồ Hề Hề? Diệp Hân Mạch thận trọng hỏi: “Cô là...?”

“Tôi hả? Tôi là Tiêu Trà Trà, còn cô...”. Cô nữ sinh đảo mắt, dừng trên thẻ tên Hân Mạch đang đeo, mắt sáng rỡ.”A, thấy rồi, cô là Hồ Hề Hề! Nghe danh đã lâu!!”

Diệp Hân Mạch cười gượng, thầm nghĩ mình và Tiêu Trà Trà đúng là có duyên.

Vì đụng phải Diệp Hân Mạch, Tiêu Trà Trà tự trách cả nửa ngày, sau đó liền lôi kéo Diệp Hân Mạch cùng đi tập hợp. Con gái tại nơi xa lạ luôn muốn tìm một người bạn mà.

Tại buổi giao lưu này, ai cũng muốn thể hiện tài năng và ưu điểm của mình. Tiêu Trà Trà và Hân Mạch tới muộn, với những người khác lại không có tiếng nói chung, vì thế Tiêu Trà Trà cứ bám chặt lấy Hân Mạch, hai người chậm rãi leo lên đứng, leo lên trên, là leo núi đó.

Người tổ chức hoạt động phía công ty Lôi Đình cảm thấy đám tác giả này tính cách mạnh mẽ, thế nên sắp xếp địa điểm tại một đỉnh núi, còn đặc biệt dặn chủ xe không cần leo lên theo, đến chân núi liền nhả một làn khói rồi bỏ đi.

Vì thế Diệp Hân Mạch khuôn mặt nhăn nhó, một bên nghe Tiểu Trà Trà nói hươu nói vượn, một bên nghiêng răng leo leo trèo trèo. Khó khăn lắm mới bò tới sườn núi, ngẩng đầu lên nhìn, không biết đến bao giờ mới lên đến đỉnh đây? Diệp Hân Mạch hồi hận gần chết, sớm biết thế này thì dù có móc meo trong nhà cũng nhất quyết không đến đây chịu tội.

Bên cạnh, Tiểu Trà Trà lại vô cùng thích thú, không ngừng kể lể với Diệp Hân Mạch: “Hề Hề này, Mật Đại rõ ràng nói với mình là sẽ tới, thế mà cuối cùng lại nuốt lời...”

Diệp Hân Mạch không ngừng lau mồ hôi, oán thăm: “Tôi không phải đang đi bên cạnh cô sao?”, nhưng không nói ra miệng, chỉ nhẹ nhàng hỏi 1 câu: “Tiểu Trà Trà, cô không thấy mệt sao?”

“Mệt á?”. Tiểu Trà Trà ngây người, sau đó lập tức toe toét cười: “Hi hi, bạn trai tôi là đại biến thái, mỗi ngày đều bắt tôi chạy bộ nửa giờ lúc sáng sớm, leo núi thế này chỉ là chuyện nhỏ, không làm khó được tôi đâu!!”

“...” . Không ngờ là đã có bạn trai. Diệp Hân Mạch ngậm miệng, quyết định không thêm so đo với trẻ con. (có muốn chị cũng chả so được đâu ạ.).

Tiểu Trà Trà thật ra cũng rất dễ thương, thấy Hân Mạch mệt mỏi, liền đưa tay đỡ cô. Diệp Hân Mạch thấy cô nàng tuy rằng gương mặt đỏ bừng, nhưng tinh thần nhiệt tình quả thật rất cao. Nhờ Tiểu Trà Trà hết lời lại kéo, Diệp Hân Mạch dù chật vật nhưng cũng leo thêm được một đoạn khá dài, xem ra thì không bị mọi người bỏ lại phía sau.

“Hề Hề, cô nhìn anh chàng kia xem, đẹp trai quá đi!” Tiểu Trà Trà đột nhiên chỉ vào một người đang nghỉ chân bên phiến đá ven đ.

Diệp Hân Mạch liếc qua, hoá ra là người lúc nãy vừa nói chuyện với cô. Gương mặt cũng khá ưa nhìn, có điều sau một hồi leo tới leo lui, bây giờ nhăn nhó nhí nhí khiến nhìn vào có chút buồn cười.

“Không biết là biên tập hay tác giả nhỉ!! Thực không nghĩ ra, bây giờ còn có người phong độ như vậy, mọi người đều nói, người viết văn diện mạo rất là khó coi nha...” Tiểu Trà Trà tiếp tục nói say mê.

Đẹp trai thì sao, dù gì cũng chẳng đến mức xuất trần thoát tục... Diệp Hân Mạch ngây người, tự nhiên sao lại nghĩ đến anh ta làm gì chứ. Khẽ cúi đầu, cười một tiếng, cô vẫn nên cảm ơn anh ta, đúng không nhỉ?

Mọi người đi thêm khoảng 1h nữa, cuối cùng cũng đã leo tới đỉnh núi. Vừa lên đến đỉnh, tất cả mọi người không nói gì, chỉ đứng đó nhìn ra xa, ngắm nhìn đồi núi trập trùng ẩn hiện sau mây mù. Thật là một cảnh đẹp khó quên. Diệp Hân Mạch đột nhiên nhận ra, người sắp xếp hoạt động này muốn hàm ý: Nhân sinh, tựa như một ngọn núi, chỉ khi lên đến đỉnh, mới biết mình nhỏ bé thế nào...

Tiểu Trà Trà cũng đã bị mây núi làm cho rung động, há hốc miệng, hết nhìn đông lại nhìn tây, hận không thể đem cả ngọn núi đặt trước mắt mình.

Nhìn một lúc lâu, nhóm biên tập tuyên bố có thể ăn cơm dã ngoại, rồi lôi ra cả mấy túi du lịch to tướng. Cũng dễ hiểu thôi, chỗ này cũng phải tới gần hai trăm người, mỗi người một chút thì khi gom cả lại cũng thành 1 đống lớn.

Diệp Hân Mạch cùng Tiểu Trà Trà cầm phần ăn của mình, nhìn ngó xung quanh tìm chỗ ngồi. Bữa sáng là bánh ngọt và sữa. Hân Mạch vừa ăn vừa đảo mắt qua đám người tìm Trần Tự Vịnh, có điều ở đây nhiều người quá, cô không thể tìm thấy.

Ăn xong, Tiểu Trà Trà đề nghị đứng dậy đi loanh quanh. Hân Mạch nhún vai, liền cùng cô nàng nhân lúc mọi người đang tán chuyện đi ra ngoài, không lâu sau liền đem những lời bàn luận bỏ lại sau lưng. Rừng cây vắng vẻ, tiếng bước chân của hai cô gái nghe vô cùng trống vắng.

“Hề Hề, không khí nơi này thật trong lành!!” Tiểu Trà Trà ríu rít như trẻ con, hết nứu chỗ này lại túm chỗ kia, gương mặt vui mừng hết sức, khiến Hân Mạch vô cùng hâm mộ. Đã rất lâu rồi cô chưa hề vui vẻ như vậy.

“Hề Hề, nhìn xem, ở đó có con sông kìa!!”. Đột nhiên, Tiểu Trà Trà kinh ngạc chỉ trỏ rồi quay đầu nói vọng ra.

Diệp Hân Mạch đi qua xem, thấy tiếng nước chảy róc rách tràn ngập, vui vẻ cười :”Quả nhiên là một con sông!!”

Đúng vậy, là một dòng sông sóng cuộn cuộn chảy về hạ nguồn, tuy rằng rộng không đến ba thước, nhưng thoạt nhìn vẫn khá sâu.

“Hề Hề, chúng ta xuống đó đi!!”

Tiểu Trà Trà sung sướng kéo lấy tay Diệp Hân Mạch, theo con đường nhỏ đi xuống. Hân Mạch lắc đầu cười, cô nàng này thật là trẻ con. Không lâu sau, Tiểu Trà Trà phát hiện lối xuống bờ sông, hai người thuận lợi đi đến đó. Bờ sông tro trụi, đá cuội bị dòng nước xối qua trở nên nhẵn bóng, ánh nắng phản chiếu trên mặt nước lung linh, vô cùng đẹp mắt.

“Thật là đẹp!”

Diệp Hân Mạch gật gật đầu, bình thường mình toàn ở nhà, rất ít khi đi dã ngoại, dòng sông nhỏ mỹ lệ này cũng khiến cô được mở mang tầm mắt. Hai người buông mấy thứ đang cầm, đưa tay lướt qua mặt nước. Nước sông trong veo vỗ về những ngón tay, thật vô cùng sáng khoái.

“Tôi muốn xuống nước chơi!!”. Tiểu Trà Trà hưng phấn kêu lên, tay chân lu loát tháo giày tháo tất, đem đôi chân trắng nõn nhỏ xinh đạp lên đá cuội.

“Haha, thật là thoải mái!! Hề Hề, sao cô còn chưa tới đây?”

Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, mấp máy môi. Tiểu Trà Trà cũng không ép buộc, một mình đứng bên bờ sông nghịch nước. Được một lúc, cô nàng lại có phát hiện mới.

“Oa ... Còn có cả tôm nhỏ nữa, Hề Hề, mau đến đây xem này!!”

Tiểu Trà Trà xoay người, vẫn đứng trong nước, một bên quay đầu nhìn cô cười, một bên lại nhanh chóng đi tìm mấy chú tôm nhỏ, cùng Diệp Hân Mạch cười đùa vui vẻ.

“Dưới chân có rắn đó.”

“A?”. Tiểu Trà Trà hốt hoảng chạy lên bờ, thấy Diệp Hân Mạch đang che miệng cười liền chạy qua : “Ui, Hê Hê, cô làm tôi sợ hết hồn!!”

Diệp Hân Mạch nhanh chóng lắc đầu, đuôi mắt vẫn cong cong. Tiểu Trà Trà đảo mắt, lại chạy xuống hồ nước, khum bàn tay té nước về phía Hân Mạch: “Hê Hê, cô dám cười tôi”. Tuy rằng hất nước về phía cô, nhưng Tiểu Trà Trà cũng không có quá tay, làm cô ướt nhẹp.

Diệp Hân Mạch trong lòng bắt đầu thấy thích cô bé này, người thân thiện như vậy thật không dễ tìm. Nhìn cô nàng cười vui vẻ, Diệp Hân Mạch liền giả trò lấu cá, cố ý làm vẻ mặt nghiêm túc: “ Dám hất nước vào tôi, xem tôi xuống đó sẽ làm gì cô!!”. Thế là cũng tháo giày, cởi tất đi xuống nước.

Hai người hất qua hất lại, cười đùa vui vẻ bên hồ nước. Cuối cùng Tiểu Trà Trà cười đến phát mệt bèn bước lên bờ: “Ai da, mệt chết đi được, Hê Hê, lên đây đi!! Nghỉ một lát đã...”

Diệp Hân Mạch gật đầu, quay người định đi lên. Đột nhiên dưới chân trơn trượt, hoá ra là giẫm phải đá cuội. Cô hốt hoảng kêu lên một tiếng, cảm thấy trọng tâm dồn cả về phía sau, chờ đến lúc phục hồi lại tinh thần lại, thì đã thấy mình ngã xuống nước ...lại còn xui xẻo uống phải mấy ngụm nước lớn...

“A!! Cứu mạng, cứu mạng a!!” Tiểu Trà Trà đứng trên bờ bị cô làm cho giật mình, nhanh chóng chạy tới mép nước, nhưng thấy nước khá sâu, không dám nhảy xuống, đành ở trên bờ kêu cứu.

Diệp Hân Mạch ngoi lên mặt nước, nhìn về phía Tiểu Trà Trà hỏi: “Kêu cái gì vậy?”

Tiểu Trà Trà nhất thời im bật, run run nhìn cô. Hoá ra sông này độ sâu không đồng nhất, chỗ Hân Mạch đứng nước chỉ đến bắp vai..., hại Tiểu Trà Trà còn tưởng rằng xảy ra án mạng tới nơi.

“Này... Hê Hê, dưới nước có đẹp không?”

“Tới đây thử nhìn xem?”.

“ây, thôi đi vậy ...” Tiểu Trà Trà cười khô khốc, xua tay: “ Mau lên đây đi! Trời lạnh lắm, cẩn thận kéo bị cảm!!”

Diệp Hân Mạch gật đầu, chật vật đi đến chỗ nước cạn, thấy mình cả người ướt nhẹp thì không khỏi thở dài: “ Xui quá đi...”

Tiểu Trà Trà vuốt tóc, nhăn nhó cười.

Đúng lúc không biết nên làm thế nào thì bỗng có tiếng nói xen vào: “Sao tự nhiên lại thành thế này?”

Hai người ngạc nhiên quay lại thì thấy một người đàn ông đang kinh ngạc nhìn Diệp Hân Mạch, khoe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt như cười như không: “Hai cô có vẻ nghịch nước quá đà rồi đó?”

Hân Mạch nhìn qua một lượt từ đầu đến chân, nửa người dưới vẫn còn chấp nhận được, dù sao cũng là quần bò bó sát, không vấn đề. Nhưng nửa thân trên càng nhìn càng thấy bức, áo tuy màu đen nhưng ngấm nước, dính bết vào người, nhỏ nước như mưa, thậm chí là trước ngực, phập phồng phập phồng, còn lộ liễu hơn là không mặc gì.

Đoán không ra người kia đang nghĩ gì. Diệp Hân Mạch không trả lời, lặng lẽ bước lên bờ lấy áo gió khoác lên người. Tính toán xem làm thế nào mà ra ngoài, cả người ướt nhẹp như thế sợ là còn chưa tới nơi đã bị cảm rồi. Làn hớp gặp mặt này không biết còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa đây!

“Oh, là anh sao!!” Tiểu Trà Trà mãi mới có phản ứng, cô nàng nheo mắt nhìn rồi thốt lên: “Đẹp trai quá đi!! Anh là tác giả phải không?”

“Không phải”. Anh ta lắc đầu, mắt lại nhìn chằm chằm vào Diệp Hân Mạch, trong con ngươi ánh lên vẻ suy nghĩ.

“Vậy thì là biên tập rồi! Đẹp trai thật đó, không ngờ ở Lôi Đình còn có người đẹp trai như anh!!”

Tiểu Trà Trà gặp phải mỹ nam thì cứ như là mất trí, nói không ngừng nghỉ. Diệp Hân Mạch không nói gì, chỉ đứng đó vắt qua quần áo, ít ra cũng không để nó nhỏ nước tong tong nữa, nhưng toàn thân bắt đầu lạnh ngắt, cứ thế này thì không ổn, lạnh quá đi mất ... Hân Mạch không nhìn được, cả người run lẩy bẩy.

“À, này đại biên tập! Anh xem, Hề Hề của chúng ta thành ra thế này, phải làm sao bây giờ...” Còn không đợi trai đẹp trước mặt hưởng ứng lời khen của mình, Tiểu Trà Trà lập tức đề cập đến vấn đề của Diệp Hân Mạch.

“Uh, cứ để như vậy sẽ cảm lạnh mất”. Cúi đầu trầm tư một chút, khoe miệng anh ta bỗng nhiên hiện lên một nét cười: “Thế này đi, để tôi đưa cô xuống núi, được không?”

Diệp Hân Mạch nghe thấy vậy, ngẩng đầu lên, không ngờ lại gặp ánh mắt anh ta cũng đang nhìn mình, thế là lại vội cụp mắt xuống. Bên cạnh Tiểu Trà Trà lại vô cùng phấn khích đối với việc làm mới cho hai người: “Vậy thì rất cảm ơn anh!! Nhờ anh đưa cô ấy về giúp tôi!! để cô ấy về một mình thì thật nguy hiểm!!”

Diệp Hân Mạch đang muốn mở miệng phản bác, vừa há miệng ra thì : “A... Hắt xì!!”. Bàn tay theo phản xạ đưa lên che mũi, lại thấy người đàn ông kia ướn mày, khoe miệng lại nhếch lên. Cô tới buổi gặp mặt lần này không phải để giao lưu tìm người phối hợp sao? Tìm được rồi, về đi thôi. (cái này là tại phần trước mình edit chưa rõ, tìm người phối hợp tức là chị Hân Mạch muốn tìm người cùng mình xoxo lấy kinh nghiệm để viết cảnh H ý, giờ tìm được rồi nên đi về thôi.^^)

Nghĩ vậy liền thân nhiên : “Nhu vậy thật phiền cho anh quá.”

“Không phiền”. Nói là làm, anh ta liền đi tới xách túi đồ của Hân Mạch rồi vô cùng tự nhiên đưa tay kéo cô dựa vào ngực mình. Hơi ấm truyền đến khiến Hân Mạch khẽ dịch người ra xa nhưng anh ta lại càng ôm chặt hơn, không cho cô nhúc nhích: “Nào chúng ta đi xuống thôi. Người đẹp, cô tự mình quay lại chỗ mọi người nhé, đừng để bị rơi xuống nước, biết chưa!”

“Được rồi, được rồi mà”. Tiểu Trà Trà thấy hai người kia thân thiết như vậy thì mừng rỡ cười tươi như hoa, cứ như người được ôm trai đẹp là cô chứ không phải Hân Mạch.

“Có lạnh lắm không”. Lục Thuỷ Hàn nhìn cô gái trong vòng tay mình, khuôn mặt trắng trẻo giờ gần như là trong suốt, có thể thấy cả mạch máu dưới da, đôi môi cũng tím tái, cả người không ngừng run rẩy.

Cô ra ngoài không hề trang điểm, trang phục thì vô cùng đơn giản nhưng lại làm cho người khác cảm thấy cô lãnh đạm, trong trẻo, linh động mà hài hoà, có tìm cả thành phố cũng chẳng có người thứ hai.

Anh liếc mắt nhìn bảng tên mà cô đang đeo: Hồ Hề Hề

Là Hồ Hề Hề sao? Lục Thuỷ Hàn cười cười, đôi mắt sáng bỗng trở nên sâu thẳm.

“Tôi vẫn ổn”. Giọng nói thanh thúy vang lên, không chịu thừa nhận mình đang lạnh run người.

Thấy vậy, Lục Thuỷ Hàn cũng không nói gì nữa, đỡ cô từng bước xuống chân núi, đến thẳng chỗ ô tô đang đậu, mở cửa leo lên. Chính điều hoà cho ấm hơn, lại cởi áo khoác của mình đưa cho cô, anh nhìn qua cửa sổ khẽ cười một tiếng nói: “Bây giờ chúng ta đi, chỉ một lát là về tới thôi”.

“Cảm ơn anh.”

Không để anh ta bắt chuyện với mình, cô liền lạnh nhạt ngắt lời, khép mắt giả bộ ngủ. Vì nhắm mắt nên không thấy Lục Thuỷ Hàn bị cô chặn họng không nói được lời nào nữa, đành im lặng, đưa tay bật nhạc, mặc cho tiếng nhạc lan tràn khắp không gian giữa hai người.

Quả nhiên là rất gần, chưa tới 10 phút sau, chiếc xe dừng lại trước cửa khu nhà anh.

Bước vào cửa, ghé sofa màu hồng bên tay phải, đối diện là tivi. Liếc mắt lần nữa thì thấy khá nhiều đồ dùng bất mắt. Diệp Hân Mạch lười quan sát, chỉ nghĩ sẽ ngồi lại một chút, nhưng lại phát hiện người mình vẫn còn ướt nên im lặng đứng tại chỗ, chờ chủ nhà chỉ đạo.

“Cô mau đi tắm đi”. Lục Thuỷ Hàn đưa cô tới trước cửa phòng tắm, lại đưa cả áo sơ mi và quần đùi của mình cho cô, chỉ chỉ vào bộ quần áo trên người: “Cởi ra đi, tôi giúp cô hong khô, khoảng một tiếng nữa là có thể mặc được.”

Nghe anh ta nói chuyện, Diệp Hân Mạch mù mờ đoán được sau đó sẽ phát sinh hành động gì, người này âm mưu thật là lộ liễu. Nhưng nghĩ lại thì mình đến đây cũng là có mục đích nên liền gật đầu. Lúc ấy Lục Thủy Hàn mới xoay người bước ra ngoài

Tắm xong, cô nhìn chăm chăm vào gương, trong đầu còn rất mơ hồ, cảm máy sậy sậy tóc. Thấy cô đang sậy tóc, anh liền đi tới đưa tay ôm đồng quần áo cô vừa thay, đem ra ngoài. Đến lúc đổi máy sậy sang tay trái Hân Mạch mới giặt mình, trong đồng quần áo đó còn có đồ lót của cô a.....

Đang nghĩ ngợi lung tung, anh ta lại thò đầu vào, thấy cô không tập trung liền bước tới đón lấy máy sậy trong tay: “Để tôi giúp cô...”. Nói xong không đợi cô phản ứng, lấy một chiếc khăn lông khoác lên lưng cô

Đợi đến lúc Hân Mạch phản ứng, định nói “không cần” thì bàn tay đã bị nắm lấy, kéo ra ghế sofa ngoài phòng khách. Sắp xếp xong xuôi, anh ta một tay đưa nghịch mấy sợi tóc, một tay cầm máy sậy tỉ mỉ sậy tóc cho cô.

Diệp Hân Mạch trong lòng không khỏi thắc mắc, anh ta đối với phụ nữ xa lạ đều như vậy sao?

Anh ta tưởng cô không để ý, vì thế cô chỉ có thể nhìn màn hình, chăm chú xem tivi. Diệp Hân Mạch nghĩ ngợi, cuối cùng cũng biết nên để cho nam chính của mình có tính cách gì rồi. Đầu tiên chính là bản tính phong lưu đó..

Không hiểu thế nào, hai người ngày càng lại gần, Diệp Hân Mạch vì phối hợp với hành động đó nên đành phải tựa hẳn vào trong ngực anh ta, để mặc người ta đàn áp. Lại nghĩ ra một điểm nữa, đó là làm chuyện xằng bậy không cần để ý đến cảm nhận của người khác.

Đầu óc mơ hồ suy nghĩ, hơn nữa cảm giác ngón tay tiếp xúc với da đầu thật êm ái, ai đó vừa suy nghĩ phút trước, phút sau đã lăn ra ngủ.

Lục Thủy Hàn phát hiện Hân Mạch đã ngủ, trợn trắng mắt, cô gái này có thể ngủ ngay trong nhà một người đàn ông xa lạ sao? Nhưng lại thấy khuôn mặt cô tái nhợt, không nỡ đánh thức, đành nhẹ chân nhẹ tay bế cô vào phòng ngủ

Đặt cô nằm lên đệm giường, định kéo chăn đắp lên thì lại thấy một mảng da thịt trắng nõn theo cổ áo sơ mi lộ ra ngoài, bộ ngực đầy đặn theo hô hấp của chủ nhân không ngừng phập phồng. Anh bỗng thấy cả người cứng đờ, máu nóng chạy khắp cơ thể, chỗ nào đó cũng bắt đầu có phản ứng.

Lục Thủy Hàn thở dài một tiếng, nhanh như chớp bước ra khỏi phòng.

Ở phòng khách, bật ti vi, chuyển qua tất cả các kênh, chuyển lần thứ hai, lại lần thứ ba...

Trong đầu tràn ngập hình ảnh lúc nãy...

Rốt cục sau hơn một giờ, ai đó cũng không nhịn được lại lao vào phòng ngủ

Tác giả có lời muốn nói: lại nói, ai đó không phải muốn viết thể loại tình cảm nhẹ nhàng sao, sao càng lúc lại càng nghiêm túc thế này...Roi lệ a

Diệp Hân Mạch mơ màng ngủ, tự nhiên lại thấy bị đẩy lùi vào trong, thoáng nhú mày, xoay người đỉnh ngủ tiếp, lúc này đầu óc bỗng trở nên minh mẫn. Đây là đâu vậy? Chăn đệm này không phải của cô.....

Phía sau có một thân thể nóng rực áp tới, bàn tay nhẹ nhàng kéo cô tựa về phía sau, rất nhẹ nhàng như sợ làm cô tỉnh giấc. Diệp Hân Mạch suy nghĩ, lúc này không biết là nên tiếp tục giả vờ ngủ hay là bật dậy mắng cho anh ta một trận

Bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay trái của cô đang đặt trước ngực, tỉ mỉ ngắm vuốt từng ngón tay. Một cảm giác kỳ lạ dấy lên trong đầu, Diệp Hân Mạch đột nhiên rất tham lam sự ấm áp như đang vây quanh mình, lặng lẽ cảm nhận từng cái vuốt ve của người đàn ông xa lạ này. Một lúc sau, có vẻ như đã thấy nhàm chán những ngón tay, bàn tay ấy lại chậm rãi chuyển lên ngực cô, khẽ chạm nhẹ, thấy cô không có phản ứng gì liền to gan đem cả hai bàn tay đưa ... Cả căn phòng tràn ngập tiếng thở gấp...

“Uhm...”. Dục vọng đột nhiên tràn tới theo những va chạm đầy kích thích, tiếng rên nhẹ từ khoe miệng tràn ra. Thân thể nóng rực càng thêm khẩn trương, đôi môi đột nhiên đưa tới chạm lên môi cô, đầu lưỡi thừa dịp cô không để ý mà tiến vào khoang miệng đùa giỡn

Anh ta biết rõ cô đã tỉnh!!

Thần trí có chút tỉnh táo lại, dục vọng như thủy triều cũng tạm thời lui bớt. Ah, thứ ba, lợi dụng lúc người ta không phòng bị mà làm tới.

Xoay người một cái, anh ta nằm đè lên cô, đôi môi vẫn dầy dưa không dứt, đồng thời cũng nhanh chóng lột bỏ quần áo của mình, da thịt trần trụi chạm vào nhau khiến người ta khó mà suy nghĩ. Uhm, thứ tư động tác phải nhanh gọn, chính xác.

Bàn tay chậm rãi trượt vào áo sơ mi vuốt ve. Cảm nhận được thân nhiệt của người bên dưới, anh ta thoả mãn rên rỉ một tiếng, bị dục vọng quán lấy, đôi môi dần chuyển xuống phía dưới, hôn lên cổ và xương quai xanh... Thứ năm, kỹ xảo phải thành thục, điêu luyện.

Anh ta cầm tay cô đặt lên lưng mình, Diệp Hân Mạch không tự giác đem lòng bàn tay xoa xoa, cảm nhận tâm lưng bóng loáng mồ hôi. Không hiểu thế nào, lại đụng phải vùng da thô ráp. Thứ sáu, sau lưng có mụn. (nhảm nhí quá đi mất, bố tay).

Diệp Hân Mạch tự nhiên lại thấy buồn cười, trong đầu cũng xuất hiện vài tia lý trí, cô đối với làn da anh ta có chút bất mãn, đối với đôi môi đang lướt trên thân thể mình cũng bất mãn, đối với ria mép chạm vào da bất mãn.....

Danh sách mười tội danh được thành lập.

Chờ anh ta lần thứ hai áp lên người mình, Diệp Hân Mạch phản ứng mở miệng nói : “Thật xin lỗi, tôi muốn vào nhà vệ sinh.”

Nam nhân ngây người, đành phải buông cô ra, Diệp Hân Mạch cũng không thèm nhìn anh ta, đi tới cửa phòng. Anh nghĩ thầm, cô có lẽ là xấu hổ thế nên nhẹ nhàng cười khẽ, đem quần áo lột hết, quần chần chờ đợi... Chờ hoài, chờ mãi vẫn không thấy cửa phòng mở ra.

Lục Thủy Hàn cảm thấy không được bình thường, khoác áo lên, vội vàng chạy ra cửa tìm kiếm. Dục vọng nháy mắt bị tạt một gáo nước lạnh làm tắt ngấm trong phòng không còn chút dấu vết gì của cô gái đó.

Cô nàng chết tiệt kia, đừng để tôi bắt được cô. Nếu không.....

Những ngày tiếp theo đối với nhân viên phòng biên tập quả đúng là như địa ngục. Tổng biên tập đại nhân không hiểu là táo bón hay là mãn kinh, cả ngày mặt mũi lạnh như tiền, nhìn ai cũng thấy khó chịu, lại còn hay qua bên nhân sự hỏi thăm về một tác giả tên Hồ Hề Hề...

Đến lúc anh ta tìm được Hồ Hề Hề kia thì mặt lại càng thêm lạnh.... Nhân viên phòng biên tập lại càng thêm xui xẻo — bị mắng mỏ, bắt phải ăn ca, chế độ quản lý cũng sửa lại, khối lượng công việc thì ngày càng nhiều... Trong lúc mọi người không ngừng kêu khổ thì cái kẻ gây ra chuyện này vẫn tiếp tục khó chịu, vô cùng khó chịu

Ah, cô gái này dám giả mạo tác giả để đến buổi gặp mặt!!! Lục Thủy Hàn nghiến răng nghiến lợi đem bút máy đắt tiền ném hết xuống sàn nhà. Vậy là không có biện pháp gì, cô không phải tác giả thì anh làm thế nào để tìm được cô trong cái thành phố rộng lớn này đây....

Nghĩ đến đó, Lục Thủy Hàn hận không thể oánh vào mông cô nàng mấy phát. (sao mấy anh zai đẹp hay thích oánh vào mông thía.?_?).

Trong khi Lục Thủy hàn đem đám nhân viên hành hạ đến nỗi oán khí mù mịt thì Diệp Hân Mạch tiêu thư lại núp ở trên giường, lạnh phát run. Làm thế nào được, đi leo núi lại bị rơi xuống nước, ngâm nước quá lâu nên ốm mất rồi. Chỉ là lần này trên giường chẳng có ai ôm cho ấm cả.

Cô chỉ có thể tự ôm lấy mình, quần chặt trong chần, không ngừng lẩm bẩm: “Ngủ đi, ngủ đi, ngủ dậy là sẽ không sao nữa”.

Liên tiếp ba ngày liền, Diệp Hân Mạch ngoài uống nước ra thì không làm gì cả, chỉ nằm trên giường quần chần. Vì bị sốt nên lúc nào cũng mơ màng lúc ngủ lúc thức, hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài đang xảy ra chuyện gì

Nói đại, có khi cô lăn ra chết chắc cũng chẳng ai biết.T_T

Ngày thứ tư, bỗng kỳ tích xuất hiện, thần trí khôi phục, trong đầu ý nghĩ đầu tiên xuất hiện lại là ám ức. Nhẹ nhàng chạm vào đôi môi, dường như vẫn còn lưu lại chút hơi ấm. Ngần ngơ trong nháy mắt, Hân Mạch tự trấn an bản thân, một người đàn ông xa lạ, có gì để mà lưu luyến chứ!!!

Mấy ngày sau đó, Diệp Hân Mạch nhàn nhã nghỉ ngơi vì biết rõ bản thân vốn đã không khoẻ, ăn uống cũng không chú ý cho nên một cơn cảm lạnh nho

nhỏ cũng khiến mình sống không bằng chết. Người đang bệnh, cảm giác thứ gì cũng không tốt.

Cô vừa đăng nhập vào trò chơi, ID quen thuộc đã gửi tới một tin nhắn: “Sao lâu rồi không thấy em online”.

[Sinh hoạt 0322]: bị bệnh.

Biểu tượng của đối phương lập tức sáng lên.

[cuối lừa tìm tức phụ]: bây giờ đã ổn chưa?

[Sinh hoạt 0322]: đã tốt hơn nhiều rồi.

Đối phương không nói gì nữa, Diệp Hân Mạch bỗng mỉm cười, hoá ra vẫn có người quan tâm đến mình. Những ngày tiếp theo trôi qua bình lặng như nước, nhưng là do cô muốn như thế. Mỗi ngày viết mấy ngàn chữ, tới đến thì chơi game, nhìn người ta ở kênh [thế giới] tranh cãi, giao dịch mua bán, còn mình thì trốn ở sân sau nhỏ cỏ, đào khoáng thạch, trồng thảo dược, không thì đem kỹ năng sống luyện đến mãn cấp

Sau đó thấy chính mình có thể làm ra trang bị cao cấp, cô nàng khoái trá đem nguyên liệu ra làm thành vũ khí, trang bị, sau đó bày quầy bán hàng.

Dần dần, thông tin [sinh hoạt 0322] rao bán trang bị cao cấp trên thị trường được rất nhiều người biết đến, Hân Mạch cũng quen biết nhiều người hơn.

Nhưng vì [sinh hoạt 0322] trầm mặc, ít lời lại có thể làm ra trang bị cao cấp thế này khiến nhiều người cho rằng đây chẳng qua là [cuối lừa tìm tức phụ] đại thần bày trò mà thôi. Diệp Hân Mạch cũng lười phản bác, mặc cho mọi người hỏi thế nào cũng không trả lời.

Một hôm, Diệp Hân Mạch vừa mới hoàn thành bản thảo, đăng nhập vào game không lâu thì nhận được một tin nhắn.

[cuối lừa tìm tức phụ]: bà xã, có ở đây không?

Diệp Hân Mạch ngây cả người, “ông xã” này của cô trước giờ nói chuyện không xưng tên cũng không dùng từ thân mật thế này, tự nhiên hôm nay lại gọi “bà xã” này nọ, không phải là lúc đi công tác bị người ta trộm ID đấy chứ.

Chắc là đối phương thấy cô trầm mặc hơi lâu nên lại gửi tới một tin nhắn nữa.

[cuối lừa tìm tức phụ]: bà xã, đang làm gì vậy?

Tay run lên, Diệp Hân Mạch suýt nữa làm đổ ly trà đang cầm trong tay. Sao tự nhiên [cuối lừa tìm tức phụ] nói chuyện lại khác thường thế, hay là đã bị trộm ID thật rồi?

[Sinh hoạt 0322]: đang ở nhà, có chuyện gì vậy?

[cuối lừa tìm tức phụ]: không có gì! Chỉ là đi công tác lâu như vậy, lúc về muốn tìm em mà lại không thấy đâu!

[cười lừa tìm tức phụ] tuyệt đối không phải là người hay dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện. nhưng người này cũng biết là anh ta đi công tác? Ăn trộm mà cũng biết sao... Chẳng lẽ, là người quen?

Nghĩ vậy, cô một bên gõ chữ, một bên lên mạng xem tin tức.

[Sinh hoạt 0322] : ông xã lâu như vậy không để ý đến người ta, người ta còn tưởng bị ông xã bỏ quên mất rồi chứ! [icon khóc lóc]

[cười lừa tìm tức phụ]: thực xin lỗi, ông xã dạo này bận quá. Đúng rồi, bà xã còn tiền không, ông xã vừa thấy một trang bị rất tốt nhưng bây giờ không còn đủ, để ngày mai trả cho bà xã được không?

[Sinh hoạt 0322]: Uh, có. Dạo này bán trang bị nên không thiếu tiền, qua tài khoản của ta mà chuyển tiền

Đối phương lập tức đồng ý, Diệp Hân Mạch cười cười, vừa lúc đối phương nói “được” ngay lập tức sửa lại mật khẩu của cả hai tài khoản

Cô và [cười lừa tìm tức phụ] đều biết rõ ID cũng như mật mã của đối phương, đây cũng là một cách biểu đạt sự thân thiết giữa hai người trong game. Dù không quá thân mật nhưng sau khi kết hôn được một thời gian [cười lừa tìm tức phụ] liền đem mật mã nói cho cô, cô cũng đem mật mã của mình nói ra. Chỉ có điều hai người thường ngày bận rộn, cũng chẳng có thời gian lên nhìn ngó tài khoản của đối phương

Diệp Hân Mạch cảm thán trong lòng, [cười lừa tìm tức phụ] có thể coi là người đáng tin, dù hôm nay cô biết ID bị trộm cũng đành bất lực. ID được bảo mật bằng thông tin cá nhân. Một khi trộm được ID kẻ trộm không những lấy được tiền trong tài khoản đó mà còn có thể dùng ID trộm được đi lừa người khác.

Chỉ tiếc là, hiện tại vô luận là đại thần hay tiểu nhân thì ý thức bảo mật cũng rất cao, công ty phát hành game cũng có nhiều biện pháp, vì thế muốn chuyển trang bị cần nhập mật mã bằng bàn phím ảo, mỗi lần chuyển đều phải nhập lại, rất mất thời gian...

Diệp Hân Mạch thế nào cũng không nghĩ ra mình cũng chính là người bị lừa bởi một thành viên khác. Sửa mật khẩu, hệ thống sẽ gửi tin nhắn thông báo đến điện thoại của [cười lừa tìm tức phụ], đồng thời logout tài khoản nếu như đang online. Đổi mật khẩu xong, Diệp Hân mạch quay lại đăng nhập vào game, dựa vào mật khẩu cũ, cố ý gõ sai. Sau mười lần hệ thống thông báo gõ sai mật khẩu quá nhiều, tạm thời không cho đăng nhập trong 1 giờ.

Đến lúc này, Diệp Hân Mạch thở phào một hơi. Một giờ coi như đủ để anh ta quay về kiểm tra tài khoản đi. Nếu như đến lúc đó mà vẫn chưa trở lại, cô cũng chỉ có thể tiếp tục dùng cách đăng nhập sai để khoá chặt số tài khoản chờ anh ta trở về...

Một giờ, hai giờ, rồi ba giờ ... mật khẩu của [cười lừa tìm tức phụ] vẫn chưa được đổi lại, như vậy có nghĩa là anh ta còn chưa đi công tác về. Diệp Hân

Mạch có chút buồn bực, này rốt cuộc là đang làm gì vậy! Có tin nhắn mà cũng không thèm chú ý sao?

Rốt cục năm giờ sao, Diệp Hân Mạch này mới phát hiện mật mã đã được đổi lại, thế là lại thở phào nhẹ nhõm.

[cười lừa tìm tức phụ]: em đang ở đâu thế?

[Sinh hoạt 0322]: trong nhà.

Một lát sau, tin nhắn của anh ta lại được gửi tới.

[cười lừa tìm tức phụ]: mau ra ngoài đi!!

Cô đang ở sân sau thu thập vật phẩm, chỉ cần tới đây là có thể tìm được, việc gì phải gọi cô đi đâu chứ, chẳng lẽ còn có người khác nữa?

Liên tưởng đến lúc trước tài khoản của anh ta bị người khác lấy mất, Diệp Hân Mạch trong lòng lạnh lùng, hay là, [cười lừa tìm tức phụ] cho rằng cô làm?

Không nói tiếng nào, Hân Mạch xác nhận máy món đồ rồi mở cửa đi ra, quả nhiên có một đội năm người đang đứng trước cửa chờ cô đại giá quang lâm. Có hai người trang bị khá giống nhau tên là [Thiên đường tiểu ngư] và [Thiên đường tiểu quang] đều mặc áo giáp, tay cầm đại kiếm, còn có hai cô gái, một người mặc áo giáp đỏ kêu là [Xuân sắc thân nhiên], một người mặc bộ y xanh biếc tên [Hiểu hiểu hiểu]

[phụ cận][cười lừa tìm tức phụ]: cô ấy ra rồi, mọi người muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Đây là ý gì? Diệp Hân Mạch sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, trong lòng có điểm xung đột. Này tên kia, đừng có không phân biệt đúng sai như thế chứ!!

[phụ cận] [xuân sắc thân nhiên]: sinh hoạt, cô đổi mật khẩu của [cười lừa] đại ca phải không?

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: đúng.

[phụ cận] [hiểu hiểu hiểu hiểu]: thấy không? Cô ấy thừa nhận rồi đó!!

[phụ cận] [xuân sắc thân nhiên]: vậy người lừa chúng ta đưa trang bị chính là cô?

[phụ cận] [sinh hoạt 0322]: không phải.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]:...

[cười lừa tìm tức phụ] định giải tán mấy người đó, nhưng không ai chịu đi, cứ lải nhải mãi.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: nói đi?

[phụ cận] [hiểu hiểu hiểu hiểu]: Làm sao như thế được!! [cười lừa] đại ca, anh sẽ không tin cô ta chứ?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: ta ở trong bang có nói là đi công tác hơn năm ngày mới về, nhưng ta nói với [nguyệt sắc] là chỉ đi có năm ngày. Mọi người hiểu chưa? Chỉ có khả năng là [nguyệt sắc] thôi!!

Ý? Sao lại thành ra thế này? Diệp Hân Mạch mơ hồ một lúc. Tình huống này với những gì cô tưởng tượng có chút không giống nhau.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu ngư]: nhưng [nguyệt sắc] không giống người hay lừa gạt người khác!

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: số tài khoản của ta ít có khả năng bị trộm, mà mật khẩu chỉ có cô ấy và [nguyệt sắc] biết. Ta đúng lúc đang ở bên ngoài, đột nhiên nhận được tin nhắn báo mật khẩu đã được thay đổi, một lúc sau thì [nguyệt sắc] cũng gọi đến bảo rằng mật khẩu bị đổi rồi, khi trở về thì tài khoản bị đóng băng.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: như vậy chỉ có một đáp án, chính là trong hai người đó, một người lên tài khoản của ta lừa gạt mọi người, một người giúp ta khoá tài khoản lại.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: tiểu ngư, tiểu quang, trong bang phái người biết số điện thoại của ta không nhiều, nhưng [nguyệt sắc] vừa hay là một trong số đó. Hai người biết không?

Trong lúc đó, kênh [phụ cận] chỉ có [cười lừa tìm tức phụ] lên tiếng. Những người khác toàn bộ đều im lặng. Diệp Hân Mạch khóe miệng chậm rãi nhếch lên, được lắm, tiểu tử này quả là người thông minh, nếu không thì đã bị lừa rồi.

[phụ cận] [hiểu hiểu hiểu] : [cười lừa] ca ca, ý anh là [sinh hoạt] không biết số di động của anh sao? Hai người là vợ chồng mà?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: chúng ta chú trọng tâm đầu ý hợp hơn....

Ặc...

Diệp Hân Mạch phun hết cả nước trà trong miệng ra.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: Lão Đại, anh nói như vậy không công bằng.

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: không công bằng ? Bởi vì nàng ta là bà xã người hay vì nàng ta là mỹ nữ ?

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: mọi người cũng đã từng gặp qua [nguyệt sắc], nàng ấy giống kẻ lừa gạt sao? Còn [sinh hoạt 0322], người ta là nam hay nữ anh biết rõ chắc?

[phụ cận] [cười lừa tìm tức phụ]: cô ấy là bà xã của ta. Ta tất nhiên là tin tưởng.

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: [nguyệt sắc] là bà xã của ta, ta cũng tin tưởng nàng ấy.

Nhất thời, cục diện lâm vào bế tắc.

[phụ cận] [xuân sắc thảo nhiên]: không hay rồi, [nguyệt sắc] nói muốn tới đây!!

[phụ cận] [Thiên đường tiểu Quang]: là ta bảo nàng ấy tới đây.